

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπάσι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἁπάσι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῖν χειρὸ γραφῆ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματοσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωή. θ'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ὁ πατριωτισμὸς οὗ Ὄθωνος. (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, πρώην Κυρίας τῆς Τιμῆς τῆς Ἀμαλίας. — Ἡ εὐεργετικὴ ἀγορὰ τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας. — Αἱ γυναῖκες τῆς Σύρου. (ὑπὸ δος Μαρίας Ζερβουδάκη). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Γυναικεῖα κινήσις. — Ἀλληλογραφία. Συναγῆ. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωή

Ἄλλ' εἰς ποῖον κλάδον ἐξ ἐκείνων, εἰς οὓς ἀναφίνεται καὶ ἐκδηλοῦται ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσ πορεία ἐνὶ λαοῦ, εἰς ποῖαν ἔκφρασιν ἀνωτέρων τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς ἰθαλιεστικῆς ὀπιδήποτε ζωῆς μας ὡς ἔθνοιο, ἡ γυνὴ ὑστέρησε καὶ ἔμεινε ὀπίσω, καὶ δὲν βραίνει μετὰ τὸ ἴδιον ἀσφαλὲς βῆμα καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς μετὰ τὸν ἄνδρα; Ἡ μουσικὴ, τὸ θέατρον, τὸ ἄσμα, δὲν ἔχει ἀναδείξει τόσας γυναῖκας, ὅσους καὶ ἄνδρας;

Καὶ διὰ νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν μουσικὴν, ἐὰν ἐπισκεφθῆ τις τὸ Ὄδεδον Ἀθηνῶν καὶ ζητήσῃ εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὀνόματα διαπρεψάντων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ἐπιληφθέντων τῆς μουσικῆς ἀνατροφῆς των μετὰ τὴν ἀπαιτούμενην ἐπιμέλειαν καὶ σοβαρότητα, ἄρα γε θὰ εὕρῃ τὰς γυναῖκας μειονεκτούσας καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τοῦ ἐναντίου; Καὶ εἰς τὰς μουσικὰς ὀπιδήποτε ἐξοχότητάς μας δὲν ἔχομεν νὰ παρατάξωμεν παρὰ τὸν Νικολάου μίαν Δαρηλέ, φήμης διεθνοῦς, καὶ μετὰ τῶν ἐρασιτεχνῶν εἰς τὸ ἄσμα, ἄνδρες ἢ γυναῖκες εἶναι αἱ εὐρισκόμεναι ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς;

Καὶ εἰς τὸ θέατρον, τὸ ὀποῖον τελευταίως ἤρχισε νὰ ὀρθοποθῆ καὶ νὰ δίδῃ κάποια σημεῖα προόδου, αἱ γυναῖκες ὑστέρησαν; καὶ ἐν τῇ ὀλότῃ των ἐξεταζόμεναι, δὲν δίδουν

ἄρα γε περισσότεράς ἐλπίδας τελειότητος ἀπὸ τοὺς ἄνδρας; Καὶ εἰς τὴν λεγομένην ζῶν τῶν κόσμου, ἡ ὀποία ἀποτελεῖται ἀπὸ μυρίας λεπτότητος καὶ μυρίας ἀποχρώσειο τῆς γενικῆς ἀντιλήψειο τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ εὐπρεποῦς καὶ τοῦ ὀραίου, καὶ αἱ ὀποῖαι δίδουν τὸν τόνον καὶ τὸ μέτρον τῆς κοινωνικῆς μας μορφώσειο, ὕστερον αἱ Ἑλληνίδες τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων λαῶν, ἢ διακρίνονται μετὰ τῶν αὐτῶν; Εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὰς ὑποδοχάς, εἰς τοὺς χοροὺς, εἰς τὸ θέατρον, ποῦ ἀπαντᾷ τις τὰς παρατονίας ἐκείνας καὶ τοῦ ἐνδύματος καὶ τῶν τρόπων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς, αἱ ὀποῖαι σὰς κάμνον νὰ μειδιᾷτε ἄλλοῦ, εἰς λαοὺς πολὺ ἀρχαιοτέρους μας εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὸν πολιτισμόν; Καὶ δὲν θὰ ἤρκον ἄρα γε αἱ κρίσεις καὶ αἱ ἐντυπώσειο ἐνὸς Παρισινοῦ δημοσιογράφου καὶ παρατηρητοῦ πρώτης τάξειο καὶ συγγραφέιο μετὰ τῶν ἐξεχόντων, τοῦ κ. Hugues-le Roux, δὲν θὰ ἤρκον αἱ περὶ γυναικῶν τῶν Ἀθηνῶν πρὸ ἐξεκτικῆς δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸ Figaro ἐντυπώσειο τοῦ, διὰ νὰ πείσουν τὸν κ. συντάκτην τῆς Ἀκροπόλειο, ὅτι πρὶν νὰ γράψῃ ὅ,τι ἔγραψε, τοῦ ἐπεβάλλετο νὰ μελετήσῃ ὀλίγον τὸ θέμα τοῦ, νὰ ἐξετάσῃ εὐσυνειδητότερον τὸν γυναικεῖον κόσμον τῆς πατρίδος τοῦ, καὶ τὰ μὲν ἐπικριτέα, ὀπου ὑπῆρχον, νὰ μεμψῆ, τὰ δὲ καλὰ νὰ ἐξάρῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ;

Καὶ ὑπάρχουν τόσα τὰ καλὰ, ὅστε καὶ νὰ τὰ ἀπαριθμῆσῃ μόνον κανεῖς καὶ νὰ τὰ διεξέλθῃ ἀπλῶς, ἀπαιτεῖται μακρὰ σειρά ἄρθρων, τὴν ὀποῖαν, μετ' ὄλας τὰς περὶ συντομίας προσπαθείας μας, δὲν ἡδυνήθημεν νὰ περιορίσωμεν περισσότερο.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ γράψας δὲν ἐγνώριζεν ἐν γένει τὰ πράγματα αὐτά, καὶ δὲν εἶχε καιρὸν καὶ διαθέσειν νὰ ἐξετάσῃ καὶ μελετήσῃ τὸ ζήτημα βαθύτερα, τοῦλάχιστον αὐτὰ ποῦ ὑποπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψιν ὀλων, αὐτὰ, ὀπου φωνάζουν ἀφ' ἑαυτῶν, ἡμποροῦσε νὰ ἰδῆ καὶ νὰ εἰπῆ καὶ νὰ γράψῃ. Διότι

ποτος, εξαφνα, δέν ειξεύρει ότι η Έλληνις βιοπαλαιστρικ ύπου και ύπως και άν εργάζεσαι, στέκεται πολλάς βχθμί- δας ύψηλότερα από ύλας τάς άλλας του κόσμου εργατικάς γυναίκα; Ποιος δέν ειξεύρει ότι, εις τόν διδασκαλικόν κλά- δον αίφνης, λεφεώνες ύλαι πτωχών κοριτσιών, άφου κατανα- λώσουν τά παιδικά και νεανικά της ζωής των έτη εις τό σχολείον, με κάθε είδους στερήσεις και δυστυχίας και τα- πενώσεις, έπειτα σκορπίζονται εις τά τέσσαρα σημεία του όρίζοντος, διά να κερδίσουν εργαζόμενα έντίμως τό ψωμί των, με αυτό δέ και των πτωχών γονέων των, των όποίων είναι πολλάκις τό μόνον στήριγμα; Ποιος ακόμη δέν έχει παρακολουθήσει τά σηήνη των νεκρών εργατιδών, αι όποιαι κάθε πρωί, όταν οι άλλοι χορταίνουιν ύπνον, διασχίζουν με τά βήματά των τά βιαστικά τούς δρόμους των Αθηνών, διά να μείνουν ύλην την ήμέραν, συχνά δέ και μέρος της νυκτός σκυμμένοι επάνω εις μίαν μονότονον και έννευριστι- κήν εργασίαν, ή όποια τάς σώζει από τάς παγίδας, ή ή άνδρική άεργία και διαρθορά άνοίγει πρό αυτών; Και ποιος δέν τάς παρακολουθεί άργότερα, μετά έτη τινά εργασίας, εις τά πτωχικά σπιτάκια των τιμίας συζύγουσ και καλώς μητέραι; Και ποιος δέν βλέπει ακόμη, ότι βχθμηδόν και κατ' όλίγον πληθύς μικροβιομηχανιών άνκπύσσεται εις τόν τόπον και λαμβάνει ήμέρα τη ήμέρα ζωήν και σάρκα διά της άνεπι- δείκτου και ταπεινής εργασίας της γυναικόσ, την όποιαν εκ- μετχλεύονται ύμως ακόμη επιτήδειοι άνδρες; Και ποιος δέν ύπερηφανεύεται όταν βλέπη επί της όδοϋ Σταδίου τάς προθήκας των κατκτημάτων της Κα- ρασταμάτη, να δίδουν ώς μίαν ιδέαν ύψηλήν και τελείαν παραγωγής έγχωρίου, ή όποια δέν φοβείται την σύγκρισιν με τά μεγαλείτερα κέντρα της έξωτερικής βιομηχανίας της μετάρης, και ή όποια όφείλεται άποκλειστικώς εις την γυ- ναικείαν εύφυϊν και επιτηδειότητα και άδιαφιλονείκητον δραστηριότητα; Και οι τχπητες οι ώραιοι και γραφικοί και στερεοί, οι όποιοι στρώνουν μέγαρα πολυτελή και πτωχικά σπιτάκια, και οι όποιοι τείνουιν να άποτελέσουν μίαν πηγήν έξωτερικού έμπορίου και έν προΐν κερδοσκοπίας έθνικής πρώ- της τάξεως, εις τίνος την εργασίαν και επιτηδειότητα όφεί- λουν την τελειότητα και στερεότητά των, άν όχι εις της γυναικόσ; Και έν συγρίσει με άλλους λαούς, που άλλου ή εργατίας αυτή, ή εύρισκομένη εις καθημερινήν συνάρειαν με τόν άνδρα είναι τόσο σμενή και τόσο τιμια και έναρτος όσον εις την Έλλάδα.

Και όταν έτόλμησε να γράψη την άσεβή και βλάσφημον εκείνην φράσιν του, ότι μία μόνον μητέρα ύπάρχει εις ύλην την Έλλάδα, δέν ένθυμήθη τουλάχιστον διά μίαν στιγμήν την πρώτην τυχοϋσαν πλύστραν, ή όποια άφίνει όλίγον κατ' όλίγον την ζωήν της μέσα εις την σκάρην, διά να εκ- παιδέυση τά παιδικά της και να τά κάμη επιστήμονας και να τούς χροίση μέλλον με άνεσιν και εύμάρεϊν τόσην, όσην άγωνίαν και έξάντλησιν και κακοπάθειαν ύπέστη αυτή εις την μακράν του μαρτυρίου της ύπαρξιν;

Η δέν έτυχε να γνωρίση τοιαύτας μητέρας και δέν έτυ- χε τουλάχιστον, αυτός ο άριστοκράτης του πνεύματος να συνητήθη με άνδρικής έξοχότητας του τόπου μας, δημι- ουργήματα τοιούτων μητέρων; Δέν έτυχε;

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο γράψας έν τη 'Αστραπή' ανακριβώς παριστάνει ότι ο Βασιλεύς Όθων κατ' την έποχήν εκείνην της μελετωμέ- νης έπικναστάσεως των ύποδούλων μερών, 'έκλαϊεν ώς παιδί ότι ολοκλήρους νύκτας ήγρύπνει, ότι κρηλέρει» και θέτει εις τό στόμα του λέξεις και φράσεις, των όποίων ο Όθων δέν έγνώριζεν ούτε την ύπαρξιν. (Φύλλον Αστραπής 23 Ι- ουλίου 1902) λέγει, ότι ο Όθων έν εξάψει εύρισκόμενος διά τάς διακαρτυρίας των δυνάμεων, έναντίον του κινήματος, όρ- μητικώς προχωρεί προς τούς παρευρισκομένους λέγων «Εγώ δέν θ' άκούσω τί μου λένε αυτοί (οι πρόσβεις). Αυτοί κυτ- τάζουιν την δουλειά τους και εγώ κυττάζω την δική μου». Και κατόπιν πάλιν λέγει «Παιδικά θά πάρετε τά παλληκά- ρια σας και θά τραθήξετε για έξω.»

Ο Βασιλεύς Όθων δέν ώμίλει ποτέ άκραν δημοτικήν είχε διδαχθή την αρχαίαν Έλληνικήν και πριν άποφασισθή να καταλάβη τόν Θρόνον της Έλλάδος, διότι τότε εις ύλην την Ευρώπην έθεωρείτο άτελής ή άνατροφή των Βασιλο- παιδών, άνευ της εκμαθήσεως της Έλληνικής γλώσσης, και εις τά Γυμνάσια της Βαυαρίας ώς και των λοιπών κρα- τών της Γερμανίας ήτο επιβεβλημένη αύτη. Οτε δέ κα- τήλθεν εις την Έλλάδα έδιδάχθη υπό του άειμνήστου Φι- λίππου Ιωάννου, του έξόχου και σοφού αυτού άνδρός, την Έλληνικήν, την όποιαν εξέμαθε τόσο τελείως και τόσο όρ- θώς, ώστε έτρεμαν οι ύπάλληλοι των Ι'πουργείων, άποστέλ- λοντες τά έγγραφα, διότι τά επέστρεφε διορθώνων ιδιοχεί- ρως τά άνορθογραφίας και άσυνταξίας. Ητο δέ πολύ αξιο- πρεπής και τυπικός. Ητο όντως άνήρ γενναϊός, δίκαιος, άφιλοερδής, διεκρίνετο εις τάς μεγάλας συμφοράς του τόπου διά της εύσταθείας του, της μεγαλοπρεπειας των στοχασμών του και άποφάσεων. Τίποτε μικρόν, τίποτε άγενές, ούτε μία άδυναμία, ουδέν δάκρυ. Και διά τούτο ιδών, ότι δέν ήτο δυνατόν να ύψωση την σημαίαν φανερά και ήκούσης της σάλπιγγος τόν θούρειον της έλευθερίας των ύποδούλων με- ρών άπεφάσισε να φύγη κρυφίως, να τεθή επί κεφαλής των άτάκτων σωμάτων και να πάθη αυτός μόνος έν άποτυχία, ούχι δέ τό Έθνος. Και ή άπόφασις αύτη ελήφθη ήσύχως, άνευ θορύβου και πομπών εκφράσεων και επιδείξεων. Ω- ρίσθη ή νύξ κατ' την όποιαν θά άνεχώρει εκ των Αθηνών, μετά της Βασιλίσσης, των δύο Κυριών επί των τιμών των Δεσποινίδων Λοιδωρική και Ρέινικ και των ύπασιπιστών Γαρδικιώτη Γρίβα, Καρκατάσου, Νοταρά, Μαμούρη, Βαλ- τινού, του Νκυρχου Σαχίνη μένοντος ως διοικητού των Άνακτόρων, και του στρατηγού Κολοκοτρώνη επιτηρητού διά πρσαν άποστολήν εις τά μεθόρια, ανθρώπων, χρημάτων έπιστολών και λοιπών. Πάντες δέ οι Δικγγελεϊς θά έμεινον εις Αθήνας ως άνήκοντες εις τόν τραπεζικόν στρατόν.

Ο Σταυλάρχης διετάχθη να έχη τούς ίππους επισχημέ- νους, και τούς πόδας περιτυλιγμένους με έριον διά να μη ακούωvται τά βήματα έως ου έξέλθωσι των Αθηνών. Είχον δέ άποσταλή κρυφίως ύπηρέται της Αυλής, οιτινες ώφειλαν να έχωσιν έτοιμα τροφήν και τά χρειώδη δι' άνάγκυσιν δί- ωρον την μεσημβρίαν και τό μεσονύκτιον μέχρι των μεθο- ρίων, όπου ο Βασιλεύς θά άπεξεδύετο του incognito και θά άντήχει τό σάλπισμα του πολέμου.

Άλλ' έπειδή έντελής έχεμύθεικ δέν εινε δυνατόν να φυ- λαχθή εις τοιαύτας περιστάσεις τό πρβγκμ έφθασεν εις τάς ακοάς του Μεγάλου Ανδρέα Μεταξά, όστις ένεργόν μέρος έλάμβανε διά την εξέγερσιν των ύποδούλων μερών ή φήμη της κρυφίας άνκχωρήσεως του Βασιλέως; Όθωνος άνευ στρα- του, άνευ ύποστηρίξεως ουδενιάς των Μεγάλων Δυνάμεων, άφίνοντος δέ τό κράτος έρικιον πάσης δολοπλοκίας, τόν άνη- σύχησε, διότι ή Κυβέρνησις του τόπου κατ' ουδένσυνεφώνειμζτά του Βασιλέως και ειχεν ήδη ύποβάλει την προαίτησιν της

Τότε άνεφάνη πάλιν ή άνεκτίμητος φιλοπατρία και έθε- λουσία των δύο μεγάλων άνδρών του Μεταξά και Μκυρο- κορδάτου. Και ο μέν Μεταξάς την νύκτα την προσδιορι- σθεισαν διά την κρυφίαν άνκχώρησιν του Βασιλέως, παρκα- κήμψας πρσαν έθιμοτυπίαν της Αυλής, ειτήρητο διά της βίας εις τά δωμάτια του Βασιλέως τά μεσάνυκτα και κα- τώρθωνε να μεταπειση τόν Βασιλέα, ο δέ Μκυροκορδάτος μετ' όλίγας ήμέρας άνελάμβανε τό βάρος της διοικήσεως του τόπου υπό την δυσμένειαν του λαού των Αθηνών, μη γνω- ρίζοντος ότι τούτο ήτο μεγίστη θυσία αυτού, και ή σωτηρία της χώρας.

Αυτήν την νύκτα μόνον έμεινεν άγρυπνος ο Βασιλεύς Ό- θων, και ουδενίαν άλλην, ως λέγει ή Αστραπή ως έπίσης έμεινεν άγρυπνος πρσαν ή Αυλή προκειμένου να άνκχωρήτωσιν κατ' την χαρρυγήν. Οι ύκσπισται με τό ένδυμα του τα- ξειδίου, ή Βατίλισκ και αι δύο επί των Τιμών Κυριαι με τάς άμαζόνκς των, έτοιμοι να ίππεύσωσιν, ή Βαρονίς Plus- cow Μεγάλη Κυρία κλειδώνουσα τά τιμαλφή πράγματα της Βασιλίσσης εις τάς επί τούτω κατσκευσθεισάς θήκας, τάς όποιας μετέφερον εις τά δωμάτιά της προς ασφάλειαν. Οι γραμματεϊς Βέτλανδ και Βένιγγ τοποθετοΰντες τά οι- κογενειακά έγγραφα του Βασιλέως και την Διαθήκην του εις κιβώτιον ιδιαίτερον, πρσαν ή θερκαεία επί ποδός, και οι ίπποι επισεσχγμένοι άνκμένοντες εις την όπισθεν αυλήν των Άνακτόρων μετά των ίπποκόμων, επί κεφαλής των όποίων ο Σταυλάρχης Μιττάνερ*. Τόσον δέ καλώς ήτο δι- αρρυθμισμένη ή ύπηρεσία των θερκαπόντων της Αυλής υπό της Βασιλίσσης Αμαλίας, και τοιούτη πειθαρχία και άκρι- βής εκτέλεσις των διαταχών, ώστε όχι μόνον κατ' την ιστορικήν εκείνην νύκτα, καθ' ήν οι πάντες ήσαν επί ποδός, έτοιμαζόμενοι κατεσπευσμένως και υπό τό βάρος της σκέψεως και της όδύνης όποια έσεται ή κΰριον», εβασί- λευεν άκρα ήσυχία και τάξι, ούτε των βημάτων ακουμέ- νων, αλλά και τάς προηγηθείσας αυτής νύκτας, και' ής περι τάς ένδεκα Μ.Μ. ήρχοντο οι άρχηγοί των άτάκτων σωμάτων, όπως λάθωσι τάς διαταγάς του Βασιλέως άνκ- χωροΰντες διά την Θεσσαλίαν, και των όποίων ή ακολουθία εξ εκχτόν ή δικασίων έθειλοντών έστρατωνίζετο εις την όπισθεν αυλήν των άνακτόρων, δέν ήκούετο ούτε ψιθυρι- σμός της:

Έκάστην νύκτα ο Βασιλεύς και ή Βασιλίσσα συγκεκινη- μένοι προέπεμπον τόν άρχηγόν έκάστου των σωμάτων του-

* Ο Σταυλάρχης Μιττάνερ Γερμανός άσήμου καταγωγής αλλά ση- μαντικής ευγενείας αισθημάτων κατήλθεν εις την Έλλάδα άπλοΰθεθε- λοντής, έλαβε μέρος εις πολλάς μάχας κατ' τό 1826 όπου διεκρίθη και κατόπιν ο Βασιλεύς Όθων τόν προήξε εις την ιδιαίτεραν του ύπη- ρεσίαν των σκαύλων.

των μέχρι της μεγάλης κλίμακος και οι ύκσπισται και αι Κυριαί της Αυλής μέχρι της μεγάλης θύρας. Ο τελευταίος δέ άνκχωρήσας την προηγουμένη νύκτα, της προμελετηθεί- σης διά την έξοδον του Βασιλέως ήτο ο Σταΐκος, υίος του στρατηγού Σταΐκου και γαμβρός του Γαρδικιώτου Γρίβα. Άκροποδητή δέ άνεχώρουιν τά σώματα ταΰτα διά της όδοϋ Κηρυσίας, έρήμου τότε οικιών, ώστε ή πόλις δέν έλάμβανε είδησιν όλοτελώς των άπερχομένων.

Ότω ο Βασιλεύς Όθων, άφου μετεπεισθη υπό του Άν- δρέα Μεταξά διά τό κίνημα, έδωκε τάς προσηκούσας δια- ταγάς, και σύμπασα ή Αυλή άνελάθε τάς τακτικάς εργα- σίας της την έβδομήν της πρώϊας, ως να μην ειχε συμβη τί- ποτε την νύκτα. Την επκύριον εξήτησεν άρχόκτιν πρκα τῶ Βασιλεϊ ο σεβαστός γέρον, ο Στρατηγός Τζούρτζ, ο φιλελ- ληνικώτατος άνήρ. Εισήχθη άμέσως εις τά ιδιαίτερα δωμά- τια του Βασιλέως και μετά μεγάλης συνέσεως και γλώσσης θαρραλέας και ειλικρινούς, και ύλως Έλληνικων αισθημά- των εξέθεσε τόν κίνδυνον του Θρόνου και της Έλλάδος, άν δέν σιγήση ο πόθος και δέν πκύσουν αι ένεργειαί προς εξέ- γερσιν του έξω Έλληνισμού. Ο Βασιλεύς θερμώς ευχαρί- στησε τόν Τζούρτζ διά τάς παρτηρήσεις του, ύπερβαλόν- τως τιμών τόν άνδρα διά την φρόνησιν και άφοσίωσιν του προς την Έλλάδα, συνεπής δέ πάντοτε εις τάς αρχάς του ειπεν, ότι καθόσον άφορα τόν προσωπικόν του κίνδυνον δέν τόν θεωρεί άξιον ιδιαίτερας μερίμνης και εινε έτοιμος να κατθέση τό Στέμμα, άν γίνεται οϋτος πρόσκομμα εις την ευημερίαν και πρόδον του λαού του, αλλά τούς κινδύνους του Έλληνισμού λαμβάνων υπ' όψιν θέλει απέχει προς τό παρόν πάσης περαιτέρω ένεργείας ύπερ των δικαίων πόθων του έθνους.

Η φράξις αύτη—προς τό παρόν—κακώς ήχησε εις τά ότκ των δύο Κυβερνήτων Γαλλίας και Άγγλίας, και επέ- φερε προσωπικώς επί του Όθωνος την δυσμένειαν των Δυνά- μων αυτών, κίτινες άφιβήλλουσαι διά την ειλικρίνειαν αυτού, και παρκαγωρίστικι τόν χαρκακτήρα του, ένόμισαν ότι ο Όθων, Ρωσσοφρονών, προελείκνε την όδον της έντε- λούς καταλύσεως της Ευρωπαϊκής Τουρκίας, προς όφελος των δύο κρατών Ρωσίας και Έλλάδος. Τουναντίον ο Έλ- ληνικός λαός ένθουσία εις την φράσιν τούτην, ύποσχομένην πολλά, και ήδιαφέρει έντελώς εις τάς σκέψεις των Δυνά- μων και της Ρωσίας, μολονότι απέδωκαν πάντοτε κάποιον Ρωτισμόν εις τό Έθνος διά τό όμόδοξον.

Έν τούτοις τά Γαλλοαγγλικά στρατεύματα κατέλαβον τόν Πειραιά και αυστηρά διαταγαί έδόθησαν υπό του Ύ- πουργείου Μκυροκορδάτου να επιστρέψωσιν ύλα τά εις Θεσ- σαλίαν έξελθόντα σώματα.

Ο λαός των Αθηνών τρανόν δείγμα της φρονήσεώς του έδωκε τότε, ύπαίκων άγογγύτως εις τάς άποφάσεις των Δυνατών. Θέλων ύμως συγχρόνως να δώση δείγμα της άφο- σιώσεώς του προς τόν Βασιλέα και, τρόπον τινά, αξιοπρεπή διακαρτυρίαν έναντίον των γινομένων και της έπιβολής του ισχυροτέρου, άπεφάσισε να έξέλθη άνθρός προς προΰπάντη- σιν Αυτού κατ' την ώραν της επιστροφής του εκ του τα- κτικού περιπάτου του.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

Η ευεργετική αγορά, την οποίαν διωργάνωσεν από χθές η Α.Β. Υψηλότης η πριγκήπισσα Σοφία υπέρ του Νοσοκομείου των Παιδών και της ιδρύσεως δευτέρου Συστήτιου, εις την μεγάλην αίθουσαν του συλλόγου Παρνασσού, είναι εξ ύστου ευεργετική και διά το κοινόν, το όποιον θά ἔλθῃ νά κάμῃ τὰς διαφόρους προμηθείας του τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Γραπέζια πολυπληθέστατα καὶ πωλήτρια αἰ συμπθεστέρα κυρία καὶ τὰ πλέον εὐμορφὰ καὶ χερτωμένα κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ πριγκήπισσα Σοφία ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὅλης κινήσεως, μὲ ἰδικόν της τραπέζι καὶ μὲ τὴν ἀρχὴν, ὅπως ὅλα τὰ πωλούμενα εἶδη εἶναι εὐθιυότερα εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτὴν παρὰ εἰς τὰ καταστήματα. Καὶ τὰ εἶδη αὐτὰ ποικίλουν ἀπὸ τὰ τῆς προμηθείας τοῦ μαγειρείου, ἀπὸ τὰ μπακάλικα εἶδη, ἕως τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ κομψοτεχνήματα καὶ τὰ ἀθλητικὰ ἔργα Τέχνης. Ἐνοεῖται ὅτι ὅλα εἶναι πολὺ ἐκλεκτά, καὶ πολὺ εὐθιυά, διότι ὅλα ἔρχονται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς. Καὶ ὅλα θά ἔχουν μίαν ἰδιαιτέραν χάριν, διότι θά πωλοῦνται ἀπὸ ὠραίας κυρίας καὶ θά εὐρίσκωνται καλὸν κλίμακα διεσκευασμένα μέσα εἰς μίαν ὠραίαν αἶθουσαν καὶ ἰδίως διότι τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν θά χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νά σώσῃ τὴν ζωὴν τῶν μικρῶν ἀρρώστων παιδιῶν καὶ νά διατηρῇ ὑγιεῖς τὸν εὐργατικὸν ἀνθρώπου, οἱ ὅποιοι τρέφονται μὲ μαγειρευμένον καὶ ὑγιεῖν ὀν φαγητὸν ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸν Συστήτιον.

Ἐπειτα μίαν ἀγορὰ μὲ τὴν πριγκήπισσαν αὐτὴν κατεργασμένη ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς θρόνου, διὰ νά συλλέξῃ δραχμὴν πρὸς δραχμὴν ὅ,τι τῆς χρειάζεται, διὰ νά γείνουν ἀκόμη ευεργετικώτερα τὰ δύο αὐτὰ σωματεῖα, τῶν ὁποίων αὐτοπροσώπως καὶ μὲ τὴν αὐτενέργειαν προΐσταται, σωματεῖα, τὰ ὅποια ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ὑγίαν καὶ τὴν εὐεξίαν τοῦ λαοῦ, δὲν εἶναι περισσότερον συγκινητικὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐορτὴν καὶ συγκέντρωσιν κοσμικὴν ;

Διὰ τοῦτο ἡ χθεσινὴ καὶ ἡ σήμερον ἡμέρα θά εἶναι ἀλησμόνητοι εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν μας κίνησιν καὶ θά συγκεντρώσῃ εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Παρνασσού κάθε τάξεως κόσμον, διότι καὶ ὁ ὀβολὸς τῆς χάριτος καὶ τὸ τάλαντον τοῦ πλουσίου θά ανταλλάχθωσιν μὲ πράγματα χρήσιμα καὶ ἀνεγκλίτα καὶ θά συντελέσῃ εἰς ὅσον εἰς τὴν ἐπιτελεσθῆν ἑνὸς μεγάλου καλοῦ.

Η ΓΥΝΗ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

Ἐπιθυμοῦσα, φίλη κ. Παρρέν, νά γράψω καὶ εἰς τὴν ἀγαπητὴν ἐφημερίδα μας, ἕκριν καλὸν νά σῶς ἀποστειλῶ μερικὰς περὶ τῆς γυναικὸς τῆς Σύρου ἐντυπώσεις μου.

Ὁμολογῶ ὅτι τὸ πρῶτον ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀπλοῦν, μὴ ἐφάνη δυσχερέστατον, ἀφοῦ ἄλλως τε ἐγὼ γυνὴ, θά ἔκρινα περὶ γυναικός, καὶ μάλιστα συμπολιτίδος μου. Ἐν τούτοις ἐτόλμησα νά προῶ εἰς τοῦτο, τὰ πράγματα, καὶ μόνον αὐτὰ, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν.

Τὴν γυναῖκα, τὸν ἕτερον τῶν δύο πόλων, περὶ οὗς κινεῖται ὁ οἰκογένεια καὶ ἡ πολιτεία, τὸν μοχλόν, ὅστις δύνανται,

ἐὰν θέλῃ κανονικῶς καὶ ἑναρμονίως νά κινήσῃ τὴν πολυτύνθετον μηχανὴν, ἣτις καλεῖται κοινωνία, θά διαιρέσω εἰς τρία μέρη α'.) εἰς τὴν γυναικῆ τῆς κατωτέρας; τάξεως β'.) εἰς τὴν τῆς μέσης καὶ γ'.) εἰς τὴν τῆς ἀνωτέρας. . . .

Εἶναι πολὺ πρῶτ,σιγῆ κατέχει τὴν ἐντὸς ὀλίγου θαυρώδη πόλιν μας καὶ ἰδοὺ σταματῶ πρὸ μιᾶς θύρας, καὶ εἰσέρχομαι. Ὡ ! πόσον ὠραῖα φωτίζεται ὁ οἰκίσκος ἀπὸ τὴν λάμπουσαν φωτιὰν τῆς ἐστίας. Κάποια σικὰ ὀλισθαίνει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Εἶνε ἡ σύζυγος, ἣτις μετὰ σπουδῆς ἐτοιμάζει καὶ διὰ τὸν εἰς τὴν ἐργασίαν μέλλονταν νά πορευθῇ σύζυγον. Ἐφυγεν ἐκεῖνος καὶ ἰδοὺ ἐξημέρωσε. Πόσον μὲ εὐχαριστεῖ ἡ τάξις καὶ ἡ καθριότης τοῦ οἰκίσκου. Νομίζεις ὅτι ἡ φιλοπονία ἔχει στήσει ἐκεῖ τὸν θρόνον της. Κάθημα καὶ ἐνῶ ἡ φιλόξενος νοικοκυρὰ μὲ περιποιεῖται, καὶ ποτε πετιέται ἔξω ἀνήσυχος. Νὰ ἐξύπνησαν ἀρά γε τὰ παιδιά ! τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνησυχεῖ, ἀλλ' ἰδοὺ τὰ ἐτοιμάσῃ. Φτωχὰ μὰ καθαρὰ τὰ καυμένα τρέχουν, ἀφοῦ πῆραν τὴν εὐχὴ τῆς μάνας: τὸ σχολειὸ των. Μὰ ἐκεῖνη δὲν ἔπαυσε νά κινῆται, καὶ ἔχει νά τακτοποιήσῃ, καὶ νά κάμῃ καὶ ἀφοῦ τὸ τελειώσῃ εὐρίσκει πάλιν νέον τι μὲ τὸ ὅποιον θά ἀσχοληθῇ.

Ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκείνην τὴν ἐργασίαν μεταβαίνει, φιλόπονος ὡς μέλισσα: πλανᾷται ἐκεῖνος ἔξω καὶ κοπιᾷ διὰ νά συντηρήσῃ τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἐπίσης δραστηρία καὶ φιλόπονος δὲν ἀπαξιοῖ καποτε, ἀνακουφίζουσα τὰ βάρη τοῦ συζύγου νά ἐκτελῇ ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ ζῆνην τινὰ ἐργασίαν. Ἐργάζεται καὶ ἰδρώνει, [ἀλλ' ἡ ἐργασία της εἶναι χαρὰ καὶ ὁ ἰδρὼς ἀνακουφιστής. Τὸν κόπον τῆς ἡμέρας διαδέχεται ἡ ἡδονὴ ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος της: παλαίει ἡ νοικοκυρὰ αὐτὴ πρὸς τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς καὶ μόνον της ὄνειρον εἶναι νά διοικήσῃ καλὰ τὸ σπιτί της καὶ τὸ κκορθῶναι. Φιλοπονία, χρηστότης καὶ φιλοξενία χαρακτηρίζουν τὴν γυναῖκα τοῦ λαοῦ τῆς Σύρου: ἀλλ' ἄς τὴν ἀφήσωμεν νά ἐργάζεται, ἀφοῦ τῆς εὐχηθῶμεν ἐνίσχυσιν εἰς τὸ ἔργον της.

Ἄς ἀνέλθωμεν ἡδὴ τὴν κλίμακα τῆς ἀπέναντι οἰκίας. Ὅ,τι μοῦ κάνει ἐντύπωσιν εἶναι τὸ σοβαρὸν καὶ ἐπιβλητικὸν εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος μὲ περιμένει ἡ οἰκοδέσποινα μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Εἰσέρχομαι εἰς τὴν αἶθουσαν ὀμιλητικὴ καὶ εὐγενὴς περὶ παντὸς εἰς τὸν κύκλον της ἀναγομένου, μετὰ χάριτος καὶ εὐφύιας δύνανται νά σῶς ὀμιλήσῃ. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σῶς ἐμπνέει τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκεῖνη δύνανται νά κυβερνήσῃ οἶκον καὶ ν' ἀναθρέψῃ καὶ διαπαιδαγωγῆσῃ τὸσον χρῆστους καὶ ὠφελίμους εἰς τὴν πατρίδα πολίτας, ὅσον καὶ καλὰς καὶ ἀξίας τοῦ προορισμοῦ των πολιτίδας. Εἰς τὴν θέλησιν της ὑπέκουν πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐντεθῆν ἡ ἀρμονία, ἣς γνωστὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα. Ἐνῶ ὁ σύζυγος δρᾷ ἔξω διὰ νά ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν διατροφὴν τῶν τέκνων, ἐκεῖνη τὰ διαπαιδαγωγεῖ, διὰ τὸν ἐν τῷ μέλλοντι ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἐν παραδειγματικῇ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συμπονοῖα κατορθοῖ ἐπιφελῶς νά κυβερνᾷ τὴν οἰκογένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσκα ἔχει νά ἐλπίσῃ ἡ πολιτεία τοιαύτη ἡ γυνὴ τῆς μεσαίας τάξεως τῆς Σύρου.

Καὶ ἡδὴ ἐρχομαι ἐπὶ τὴν γυναικῆ τῆς ἀνωτέρας. ὡς λέγομεν, τάξεως: ἀλλ' ἐπιτρέψτε μοι ἐντὺθη νά μεταβῶ

πρὸς αὐτὴν. Δὲν θέλω νά τὴν προκιοληθῶ ἐντὸς τοῦ οἴκου: θά τὴν λάβω ἐκτὸς τοῦτου καὶ θά ἐξετάσω τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ πλέον δρᾶσιν της.

Ἐπῆρξεν, ἵσως δὲ καὶ ὑπάρχει, ἡ πλκνημένη ἰδέα, ὅτι ἡ γυνὴ τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῆς Σύρου, περὶ πᾶν ἄλλο ἀσχολεῖται παρὰ περὶ τοῦ πῶς νά φανῇ καὶ αὐτὴ καὶ ὡφέλιμος, ὅτι κατακλίσκει εἰς περιπάτους, καὶ ἀπογευματινὰς, καὶ ἄς προσπαθῇ νά ἐπιδείξῃ τὰ ὠραῖά της γλυκὰ καὶ τὴν περὶ τὸ χαρτοπικίζειν τέχνην της ὡς καὶ εἰς ποικίλας ἄλλας διασκεδάσεις, χρόνον πολὺτιμον, ὃν ἡδύναντο ἐπιφελῶς ὑπὲρ ἄλλων νά κατακλώσῃ σκοπῶν. Οἱ οὕτως ἀπορρινόμενοι δὲν γνωρίζω, ἂν ἔχουν δίκιον, παντοῦ καὶ πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ μετροῦντες μέτρον.

Ἐὰν ἀλλαχού, ὅπου εὐχερῶς παρέχονται τὰ μέσα, καὶ πάντοτε παρουσιάζονται εὐκαιρίαι, δρᾷ περισσότερον ἡ γυνὴ, δὲν ἔπεται ἐκ τοῦτου ὅτι πρέπει ὄχι μόνον νά παραβλεφθῇ, ἀλλὰ καὶ νά ψεθῇ ἐκεῖνη, ἣτις δρᾷ, ἔστω καὶ εἰς στενώτερον κύκλον. Ναι, διασκεδάζει ἡ γυνὴ τῆς Σύρου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μόνον ὅπερ κάμνει. Στρέφει συχνότατα τὰ βλέματά της καὶ ὑψηλότερα καὶ σκεπτομένη πράττει. Κινεῖται ἀπὸ εὐγενὴ ἀισθήματα καὶ ἔρχεται παρήγορος καὶ ἀντιλήπτωρ τοῦ τεθλιμένου καὶ πάσχοντος. Λοξοδρομεῖ πολλάκις, περιπλοτῶσκα καὶ ἀνερευξ καὶ εὐρίσκει τὴν καλύτερον τοῦ πτωχοῦ, εἰς ἣν μετὰ πόνου καὶ δακρύων σπείρει τὴν ἀνακούρισιν καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἐπὶ τὰ πρακτικὰ ἔργα τροπὴ τῆς κόρης τοῦ πένητος ἀποτελεῖ μίαν τῶν μεριμῶν της. Συσκευάζεται μετὰ τῶν φίλων, ἀποφασίζει καὶ ἰδοὺ ἰδρύει τὴν Σχολὴν τῶν ἀπόρων γυναικῶν, ἐνθὰ ἀρκεταὶ γυναικὲς εὐγνωμονοῦσαι, τὸ μὲν ἐκπαιδεύονται, τὸ δὲ διὰ τῆς ἐργασίας των πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀνέρχεται ἡ πλουσίη κυρία πολλάκις τὰς κλίμακας τοῦ καταστήματος καὶ ὡς μήτηρ καὶ σύμβουλος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σμήνους ἐκεῖνου τῶν περὶ ποικίλα ἔργα ἀσχολουμένων ἀπόρων γυναικῶν, συμβουλεύει καὶ προτρέπει, ἐπιτιμᾷ καὶ ἐπαινεῖ. Καὶ εἰς τὰς πτωχὰς μὲν αὐτὰς οὕτω παρέχει τὴν προστασίαν της. Ἄλλ' ἔρχονται καὶ οἱ πτωχοί, οἵτινες ἀπόκληροι τῆς μοίρας, τὸν περὶ αὐτοσυντηρήσεως ἀγωνιζόμενοι ἀγῶνα, παλαίουν, ἀλλὰ καὶ ὑποκύπτουν εἰς τὰς ἀντιξόους περιστάσεις. Ἐρχονται οἱ πτωχοί, εἰς οὗς ἡ φύχῃ ἡρνήθη τὴν βοήθειαν καὶ ἀντήληψιν της. Καὶ περὶ τούτων φροντίζει ἡ εὐγενὴς κυρία τῆς Σύρου: τρέχει ἔνω καὶ κάτω, παρκαλεῖ, προσφέρει καὶ διοργανῶναι λαχεῖα ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐρχονται ἡμέραι, καὶ ἄς εὐθυμοῦσιν οἱ μὲν, ἀλλὰ καὶ κλαίουσιν οἱ δέ: τότε δὲν ἀπαξιοῦσιν αἱ εὐγενεῖς κυρίαί μας νά ἐνδυσθῶν τὰς πολυτελεῖς ἐνδυμασίας των καὶ νά φέρουν ἐν ὠρισμέναις αἰθούσαις ἐν στροβιλισμῷ τὰ βήμητά των, χορεύουσαι, ἀλλὰ καὶ φροντίζουσαι συνάμα πῶς νά ἀγοράσῃ καὶ νά διαθέσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα εἰσιτήρια ὧν τὸ ἀντίτιμον εὐθὺς τὴν ἐπομένην, θά διανεῖμουν εἰς τοὺς πάσχοντας. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖναι ἀκόμη κοιμῶνται, τὰ χρήματα ἔχουν διανεμηθῆ ἡδὴ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἐορτάσῃ μὲ ἀνακούφισιν τὰς ἡμέρας τῆς χαρᾶς καὶ εὐθυμίας. Δύο ἀπογευματινοὶ χοροὶ ἐδόθησαν ἐν τῇ Λέσχῃ κατὰ τὰς παρελθούσας ἀπόκρου, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν κυριῶν μας,

τῶν ὁποίων τὸ εἰσπραχθὲν χρημὰ διετέθη ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων γυναικῶν καὶ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως.

Ἐρχεται ἄλλο στάδιον ἐνεργείας εἰς τὸ ὅποιον δύνανται νά δράσῃ καὶ τῷ ὄντι δρᾶσιν. Εἶναι τὰ ὄρφανά κορίτσια, ἄτινα ἡ πρόνοια καὶ ἡ γεννηιοδωρία τοῦ μακκρίτου Μπαμπκιώτου περισυλλέξασκα, ἐνέκλεισεν εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον. Τὰ ἐστέρησεν ἡμοῖρα γονέων εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ καὶ δὲν τὰ ἀφήκε παντελῶς ἔρημα. Εὐρον καὶ αὐτὰ παρηγόρους συμβούλους καὶ δευτέρους σχεδὸν μητέρας, τὰς κυρίας τῆς Σύρου, αἵτινες μετὰ μητρικῆς ἐπιμελείας διοργανώσασκα ἐπιτροπὴν, ἔργον τοῦ βίου των σχεδὸν κατέστησαν τὴν ὅσον ἐνεστι τελείαν μόρφωσιν τῶν ὀρφανῶν, ἰδρύσασκα πρὸς διδασκαλίαν των διάφορα τμήματα ραπτικῆς καὶ ποικιλτικῆς, ὑποστηρίζουσαι τὸ ἔργον διὰ τῆς ἀγορᾶς τῶν προϊόντων τῶν χειρῶν τῶν ὀρφανῶν καὶ φροντίζουσαι περὶ τῆς διαδόσεως τούτων.

Ἐὰν τις καταλιπὼν ταῦτα ἤθελεν ἔλθῃ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, δρᾶσιν τῆς γυναικός, μοι φαίνεται ὅτι θά ἡδύναντο ν' ἀναφέρῃ, πολλὰ παραδείγματα γυναικῶν, νυχθημερὸν ἐργαζομένων καὶ προσπαθουσῶν νά φανῶσιν ὠφέλιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν.

Κινεῖται, ἐπαναλαμβάνω ἐν περιορισμένῳ κύκλῳ, αἱ κυρίαί τῆς βασιλίδος τῶν Κυκλάδων: ἀλλ' ἡ δρᾶσις των εἶνε ζωντανὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ. Δὲν ἐγείρουν περὶ ἐκυτὰς θόρυβον ἐργαζόμεναι, εἰς τοῦτο καὶ μόνον ἀποβλέπουσιν πῶς νά φανῶσιν ὠφέλιμοι καὶ σῶς βεβαιῶν, τὸ κατορθῶνουν.

Περὶ τῶν συμπολιτῶν μου, φίλη κ. Παρρέν, αὐτὰς τὰς σκέψεις εἶχον νά γράψω, ἄς θά θεωρήσω τιμὴν μου, ἂν ἡ ἐφημερίς σῶς θελήσῃ νά καταχωρήσῃ εἰς τὰς στήλας της.

Σῦρος

Μαρίε Β. Ζερβουδάκη

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

4 Μαῖου

«Τί θαυμασία πορεία καὶ τί τοποθεσία μακκική ! Δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ πόσος ὄρος ἐπεριπατήσκαμεν καὶ πῶς ὄνομάζονται τὰ διάφορα χωρία, εἰς τὰ ὁποῖα ἐστειχθῆμεν κατὰ τὴν μακκρὴν αὐτὴν πορείαν μας. Δὲν εἰξεύρω καὶ ἀκόμη καλὰ, καλὰ ἂν, ἀλήθεια, ἐφάσκαμεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Γαριβάλδη καὶ ἂν αἱ κόκκιναι ταινίαι, τὰς ὁποίας διακρίνω ἀπὸ τὸ ὕψωμα αὐτό, ἀντίκρου, μέσκα εἰς τὴν πρᾶκτισσιν πεδιάδα, ἂν εἶναι οἱ Γαριβαλδινὸὶ στρατιῶται, μαζὴ μὲ τοὺς ὁποίους θά συνδέσω τὴν τύχην μου ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ! Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπὸ μηνὸς μόλις συμβαίνοντα γύρω μου καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον εἶναι τόσον ποικίλα καὶ διφορετικὰ καὶ ἀπροσδόκητα, ὥστε μοῦ φαίνεται, ὡς νά ὄνειρεύωμαι, μοῦ φαίνεται ὡς νά εὐρίσκωμαι ἐμπρὸς εἰς ἕνα πανόραμα, τοῦ ὁποίου αἱ εἰκόνες μεταβάλλονται ἀδιακόπως, ἀκαταπαύστως καὶ διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, θαυμάσια εἰς κάλλος, ἀλλὰ καὶ δραματικά καὶ τρομερά εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα ἀφυπνίζουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παρατηρητοῦ.

Ὅπως δὲποτε εὐρίσκομαι τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγης μόνον ὄρος ἀπὸ ἐν ἀληθινὸν στρατόπεδον, μὲ

στρατηγόν εμπειροπόλεμον και με άνδρες, οι οποίοι ήλθαν εδω να αγωνισθούν, όχι διότι κανείς τους υποχρεώνει προς τούτο, ούτε διότι ή φωνή τής πατρίδος τους καλεί, άλλ' απλώς, διότι είναι άνδρες και διότι νομίζουν καθήκον και υποχρέωσιν νατάσσωνται πάντοτε εις τό πλευρόν του δίκουμένου και να χύνουν τό αίμα των υπέρ αυτού. Αυτό τό είδος του πολέμου τό έννοω. Αυτό του είδους τήν αίματοχυσίαν, άν και πάντοτε άγρίαν και θλιβεράν, τήν εγκρίνω και τήν επιδοκιμάζω. Και τότε μόνον οι πόλεμοι θα είναι δίκαιοι και θεμιτοί, όταν οι πολεμούντες θα φεύγουν από τήν άρχήν ατήν τής δικαιοσύνης και τής αληθείας.

Κρίμα ότι δεν είμεθα μαζή, "Αννα, και ότι χάνεις τό ώραιο αυτό θέαμα, σύ, ή οποία τόσο άγχαπες τά ώραία τοπία και τό φως τό άπλετον, τό φως τό ώραϊόν, τό άπλωμένον ως τόσα χρυσά ένχγκάλισμακτα και τόσας άργυράς θωπέϊας του ήλιου εις όλην ατήν εδω τήν όργωσαν καλλονήν τής φύσεως; "Εχομεν έμπρός μας μίαν τύσον μεγάλην και τόσον πλουσίαν πεδιάδα εις σκρτά, τά οποία κυματίζουν με τό φύσιμα του αέρος, σαν αληθινός ώκεανός και λαμβάνουν όλας τάς φωτισιάσεις και όλας τάς αποχρώσεις των πολυτιμοτέρων σμαραγδιών και κυκνολίθων του κόσμου. Ποτέ μου δεν ήμπορούσα να φαντασθώ, ότι ή μικρά 'Ελλάς, τό μικρόν εκείνο κομματάκι τής γής, τό όποϊον ή μητέρα μου μου έδειχνεν επάνω εις τόν χάρτην εις τά παιδικά μου χρόνια, θα ήτο δυνατόν να έχη τόσον μεγάλαν και απέραντους πεδιάδας και τόσον πλούτον άγρών και φυτειών. Και

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

ΠΑΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

"Όσο ποιά κοντά βρίσκεται κανείς στη μελαγχολική αυτή πόρτα που ανοίγεται στα έξιηνα χρόνια, τόσο ή τελευταίες ήμέρες του χρόνου έχουνε κάτι τό λυπητερό. Τις βλέπη να έρχωνται με μεγάλη θλίψη, καμομένη με λύπη για τόν περασμένο χρόνο και με φόβο για τόν Νέο άγνωστο όπου έρχεται.

Αυτά συλλογίζονταν ό Πέτρος Λαθασέρ, τήν παραμονήν του "Αγιού Σιλβέστρου, σκαλίζοντας μελαγχολικά τή φωτιά του, κοντά σ' ένα γραφεϊό με ανοιχτά συρτάρια. Κάθε χρόνο, τήν ίδια εποχή, ξεκαθάριζε τήν άλληλογραφία του, άλλ' αυτή τή φορά αυτή ή δουλειά συνοδεύονταν μ' ένα αίσθημα ιδιαίτερο, μεγάλης μελαγχολίας. Αίτια βέβαια θα ήτανε ό καιρός. "Ήτανε ένα σκοτεινό απόγευμα, ή βροχή χτυπούσε στα τζάμια και όλη ή πόλη φαινονταν σαν να ήτονε σκεπασμένη με πένημα κρέπια. — Αίτια ίσως πολύ σπουδαία τής μελαγχολίας του, ήτανε πως από καιρό είχε περάσει τά πενήντα χρόνια, ήτανε πως χήρος, και πως ή μοναξιά του σπιτιού του δεν ήτανε διόλου σ' άρμονία, με τήν θορυβώδη κίνηση τής εβδομάδας που χωρρίζει τά Χριστούγεννα από τήν Πρωτοχρονιά. "Ενώ ταχτοποιούσε τά χαρτιά του, συλλογίζονταν τά περασμένα χρόνια, όταν ήτανε παιδί και έπειτα νέος, με πόση χαρά και λαχτάρα περίμενε αυτή τήν ήμέρα, που 'ρχότανε ή πρωτοχρονιά σαν μιά πλούσια κυρία, με τίς τσέπες άρκετά γεμάτες από διάφορα όφρα. Και ενώ ξαναφέρνε μπροστά του, με τήν δύναμιν τής φαντασίας τά περασμένα, τά χέργια του έψαχναν περισσότερο τά συρτάρια του γραφεϊου, και έβγαζαν πακέτα από κτηρινισμένα γραμματά, — νεανικά γραμματά γραμματά αγάπης και ένθουσιαστικίς φιλίας. Καθώς έλυνε τήν κορδέλλα από ένα δέμα, έπεσε ένα λεπτό φύλλο χαρτιού διπλωμένο σε τέσσερα. "Ό Πέτρος τό σήκωσε, τό ζεδίπλωσε και πήγε κοντά στο παράθυρο για να διαβάση καλλίτερα τίς πικνές γραμμές. Τό βιαστικό ό ακανόνιστο γράψιμο είχε ξεθωριάσει με τόν χρόνο, και χρειάστηκε να συλλογι-

σκέπτομαι βλέπων τήν εγκτάλειψιν και έρήμωσιν των χωριών αυτών πόσο δυστυχείς άνθρωποι, οι οποίοι εκκλιέργησαν και έσπειραν τους άγρους αυτούς, εύρίσκοντι σήμερα χωρίς ψωμί. "Αλλά πόσα άλλα πράγματα δεν σκέπτομαι τήν στιγμην ατήν. "Ό άνθρωπος ποτέ δεν γίνεται τόσο σκεπτικός και τόσο φιλόσοφος, όσον τήν στιγμην όπου νομίζει, ότι δεν τόν συνδέουν πλέον πολλά πράγματα με τήν ζωήν. Και όμως ή ζωή πλημμυρεί και γύρω μου εις τό ώραϊόν αυτό περιβάλλον και μέσα μου εις τά είκοσι δύο μόλις έτη μου και τήν γεμάτην δύναμιν και σφρίγος φύσιν μου. Εις τήν κατάστασίν μου έν τούτοις και τής ψυχής και τής σκαρής τής στιγμής ατής, έν μίονον πράγμα βλέπω φωτεινό και ευχαρίστον: ότι είμαι ελεύθερος να κάμω ό,τι θέλω, ότι κανείς δεν επηρεάζει τήν θέλησίν μου και δεν μου επιβάλλει τήν ιδικήν του: ότι δεν έχω να σκέπτομαι ότι πρέπει αυτό και δεν πρέπει εκείνο, ότι τούτο θα επικριθί και εκείνο θα επκινεθί, έστω και από σε άκόμη. "Όλα αυτά με αφήνουν έντελώς αδιάφορον και αίσθάνομαι μόνον μίαν μεγάλην, μίαν απέραντον αγάπην προς τήν ώραϊάν ατήν φύσιν, ή οποία θάλλει με τόσην ευμορρίαν και άκμάζει με τόσην χάριν. Είχαν βεβχίως δίκαιο οι "Ελληνες να τοποθετήσουν τάς κκοϊκίς των θεών των προς τά μέρη αυτά. "Αν και δεν βλέπω τόν "Όλυμπον, όμως αι βουνοσειρι, αι όποϊαι πλέκουν εις τό τέλος του ορίζοντος τά ως από πελεκημένους σκαπείρους στεφάνια των, με τά οποία κυκλώνουν και στεφκόνουν τήν πεδιάδα ατήν, μου δίδουν κάποιαν ιδέαν

στη πολύ ώρα για να θυμηθί από ποιόν ήτανε αυτό τό γράμμα.

"Καλέ μου φίλε, μ' έλύπησε πολύ. "Αφού διάβασα και ξαναδιάβασα, — ό Θεός ξέρει με πόση λύπη! — τό γράμμα τό τόσο ψυχρό και τόσο στενοχωρημένο, έμάντεψα εκείνο που δεν μου έλεγε, και έννόησα πως επθυμούσε να ξαναποχτήσης τήν έλευτεριά σου. Μεγάλη απόσταση μάς χωρίζει, δεν μπορώ να ρθώ κοντά σου και αι δικές σου δουλειές ίσως δεν σου αφήνουνε καιρό για να ρθής να με δής. Καταλαβαίνω πολύ καλά τή θέση μας. Συ κάθισε στο Παρίσι, εγώ είμαι καταδικασμένη να μένω στη μικρή επαρχία μου, και ή ένθύμια τής περασμένης ευτυχίας δεν είναι άρκετή για να κρατή την αγάπη σου. Σου χρειάζονται άλλες συγκινήσεις, άλλες χαρές, άλλες αγάπες, και θέλεις ήσυχα, ήσυχα να κόψης σχέση ή όποία δεν σ' ευχαριστεί πλέον. Σ' αφήνω λοιπόν έλευτερο και να μην έχης καμιά τύψη συνειδήσεως. "Όσο για τόν εαυτό μου, τίς λίγες αυτές ώρες που περάσα κοντά σου θα τίς θυμάμαι με λύπη και ευτυχία μαζή. "Α! άν μπορούσαμε να ξαναγυρίσουμε πίσω, νομίζω πως θ' απολάμβανα με μεγαλύτερη ήδονή τίς ώραϊες περασμένες ώρες!... "Αλλά αυτές ή ώρες είναι πολύ μακριά. Και συ επίσης είσαι μακριά και ή αγάπη σου έσβυσε... Γεϊά σου λοιπόν, φίλε μου, σε φιλώ με όλη μου τήν καρδιά, και με πικρά δάκρυα γιατί αίσθάνομαι πως δεν θα ξαναϊδοθούμε πλέον.

"Κλωδέττη"

"Ενώ ό Πέτρος ξαναδιάβαζε τό παλιό γράμμα τό κτηρινισμένο, ή εικόνα τής Κλωδέττης Δεζαλέ ξαναζούσε ολοζώντανη μπροστά στα μάτια του. Τήν ξαναέβλεπε όπως τήν είχε γνωρίσει προ είκοσι πέντε χρόνων, σε μιά μικρή άσημη πόλη όπου είχε μείνει έξη μήνες: — φρέσκα, με ώραϊό αναστήμα, με μαύρα λαμπερά μάτια, με καστανά σγουρά μαλλιά, με ώραϊα χείλια και με κάτασπρα δόντια — Είχε παντρευτεί έναν κύριο Δεζαλέ, ό οποίος ταξείδευε πολύ και τήν άφινε πολύ συχνά μονάχη. Γνωρίστικαν μιά βραδιά σ' ένα σπίτι και αμέσως ό ένας αισθάνθηκε για τόν άλλο αγάπη. "Ό Πέτρος αισθάνονταν σαν ένα φως να γίνεται στις σκοτισμένες άναμνήσεις του και

του μεγαλείου του "Όλύμπου. Και έννοω πως οι τρικλοίοι του Λεωνίδα μέσα εις τήν νοχελή ατήν τής φύσεως γοητείαν, εκτενίζοντο και έστολίζοντο, ενώ επερίμεναν τόν θάνακτον. "Ανθρωποι, οι οποίοι τόσο ήσθάνοντο τά ώραϊα πράγματα, βεβχίως δεν ήμπορούσαν να επιτρέψουν να αποθάνουν άσχημοι και λερωμένοι, μέσα εις τήν διαύγειαν και τήν καθαρότητα τής θαυμασίας ατής φύσεως. "Εάν είναι πεπρωμένον να αποθάνωμεν και ήμεις εις τόν πόλεμον αυτόν, βεβχίως θα στολίσωμεν ευμορρίαν και άρμονικά τους σμαραγδένιους αυτούς άγρους. Φαντάζεσαι τήν εικόνα χιλίων περίπου έλεκτων νέων, ώραϊων, άκμαίων, κοκκινόφορμένων, οι όποιοι θα κοιμούνται εδω και εκει, ξαπλωμένοι εις κάθεσάσιν, τόν ύπνον τής αιωνιότητος, επάνω εις πράσινα βελουδένια στρώματα, με στέγην τόν ώραϊότερον ουρανόν του κόσμου και με περιβάλλον γραμμών, προ των οποίων οι μεγαλείτεροι του κόσμου καλλιτέχνη θα έσπαζαν τά πινέλα και τά κονδύλια των.

"Αλλ' ό οδηγός μας σφυρίζει. Είναι τό σημεϊον τής άναχωρήσεως, αφού ή μικρά έστρατεία μας δεν έχει ούτε σάλπιγγας, ούτε άλλα όργανα έξ εκείνων, τά οποία μεταχειρίζονται εις τους πολέμους δια να συνονοούνται. Δεν είξερω, άν θα ήμπορέσω να σου γράψω από τό στρατόπεδον, διότι από τάς πληροφορίας, τάς οποίες έλάβχμεν από τόν οδηγόν μας, φαίνεται ότι ή τελειωτική μάχη, ή όποία θα αποφασίση τήν τύχην του πολέμου αυτού θα γίνη εδω. "Αλλ' ούτε θέλω να σε αποχαιρετίσω άκόμη και να σου κοινοποιήσω τάς

ξαναθυμώτανε με μελαγχολική ευχαρίστηση τίς ήμέρες που πέρασε κοντά στη Κλωδέττη.

"Όλα αυτά ήτανε πολύ μακριά, πολύ μακριά!... "Όπως ή Κλωδέττη τό είχε προαισθανθί δεν είχε ποτέ ξαναϊδοθί. Τριάντα χρόνια είχανε περάσει από τότε. "Ό Πέτρος ζούσε στο Παρίσι, όπου παντρεύτηκε, και ποτέ δεν ξαναγύρισε στη μικρή επαρχιακή πόλι και λίγο, λίγο ή άνάμνησις ατή τής αγάπης τής νεότητός του είχε σβύση στη μνήμη του.

Ξαφνικά, τόν έπιασε ή επιθυμία θα μάθη τί είχε γίνει ή Κλωδέττη. Γνώριζε συντοπίτες τής αποκαταστημένους στο Παρίσι, και οι όποιοι είχανε σχέσεις με τήν πατρίδα τους. "Αρχισε σιγά, σιγά, να τους ρωτάη και έπειτα από λίγες μέρες ήξερε ότι ήθελε να μάθη.

"Η Κλωδέττη ζούσε άκόμη, είχε χηρέψει και κάθονταν πάντα στη μικρή πόλη, όπου ό Πέτρος τήν είχε γνωρίσει. Τότε του ήρθε μιά ιδέα του Λαθασέρ ή όποία λίγο λίγο μεγάλωσε και έγινε ανάγκη: — να ξαναθί τή μικρή πόλη, όπου έξησεν έξη μήνες ευτυχισμένος, και να ξαναθί εκείνη ή όποία του είχε δώσει τήν ευτυχία ατή. Τιποτα δεν τόν εμπόδιζε να κάμη ατή τήν επιθυμία του, γιατί λοιπόν να μην κάμη τό ταξείδι αυτό στο τόπο που πέρασε τήν νεότητά του;

"Ένα πρωί έφυγε με τόν κατ' ευθειαν σιδηρόδρομο και τό βράδι είχε φθάσει στη μικρή πόλη, ή όποία δεν είχε σχεδόν διόλου αλλάξει. Τριάντα χρόνια είχανε περάσει χωρίς να φέρουνε καμιά μεταβολή. Τό ξενοδοχείο όπου κάθισεν ό Πέτρος ήτανε τό ίδιο όπως τό ήξερε τόν παλιό καιρό. Τήν ώρα που δεινούσε, εκανε διάφορες έρωτήσεις στη νοικοκυριά του ξενοδοχείου ή όποια τόν περιποιόνταν, και έμαθε πως ή κυρία Δεζαλέ κάθονταν πάντα στο ίδιο σπίτι, όπου είχε πεθάνει και ό άνδρας της. Τό βράδι πριν να πάη στη κάμαρά του ό Πέτρος Λαθασέρ περιδιάχασε στη πόλη, γνώριζε τους δρόμους, με τά περιεργα όνόματα, από τους όποιους είχεν άλλοτε περάσει ευτυχισμένος και κάνοντας χρυσά όνειρα. Καθώς γύρισεν ένα δρομάκι είδε ξαφνικά τά παράθυρα του σπιτιού όπου κάθισε έξη μήνες, ή καρδιά

τελευταίας θελήσεις μου. Είχαμεν τόσο συνειθίσει να ήλωμεν τά ίδια πράγματα, ώστε βεβχίως θα κάμης, ό,τι θα ήθελα να κάμω και εγώ, άν εξούσα.

"Ακόμη νομίζω περιττόν να σου είπω, να δώσης εις τήν μητέρα μου τάς σημειώσεις μου αυτές, δια να έχη κα' εκείνη τάς τελευταίας σκέψεις μου. Θα τό κάμης βεβχίως και δια αυτό γράφων προς σε, είναι ως να γράφω και προς τάς δύο μαζή. "Ό οδηγός μας σφυρίζει και πάλιν, διότι όλοι ήμεις δυσκολευόμεθα να αποσπασθώμεν από τάς τελευταίας ίσως όμιλίας μας με όσους άγαπώμεν. Και λέγω όλοι, διότι όλοι γράφομεν και ό μικρός αυτός καταπράσινος λοφίσκος ό κεντημένος με τόσα άγριολλούλουδα, θα διεμκρύτετο, άν είχε γλώσσαν, διότι τόσοι νέοι, άντι να χορεύουν ως οι βοσκoi εις τής γραφικές ραχούλες του, συνοδευόμενοι από τόν γλυκύν τής φλογέρας ήχον, κάθονται δύο ώρας σχεδόν τώρα άλλοι και μελανώνουν τό χαρτί.»

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ

Εις τήν επιστολογραφίαν του Gustav Freytag, τήν όποϊαν εξέδωκεν ό Salomon Hirzel, απαντάται έν πολύτιμον χωρίον δια' έγγάμους. Συνίσταται τούτο εις μίαν επιστολήν απευθυνομένην προς τόν Heinrich Hirzel προκειμένου περι του γάμου του. "Ό μέγας συγγρφεύς γράφει προς αυτόν: "Εσο φαιδρός εις τόν οικόν σου, φίλτατε Heinrich. "Ό φαιδρός, ό γαλήνιος σύζυγος, εϊνε ήλιακόν φως δια τήν γυ-

του άρχισε να χτυπάη ποιδ γλήγορα, για μιά στιγμή νόμισε πως δεν είχε περάσει ούτε μιά μέρα και πως θα έμπαινε στο παλιό του σπίτι...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί κατά τίς έννεία, αφού επρόσεξε άρκετά τό ντύσιμό του, επήγε προς τό σπίτι τής Κλωδέττης. Στην άκρη μιάς δεινδρστοχίας από καρυδιές είδε τό παλιό σπίτι και ή καρδιά του άρχισε πάλι να χτυπάη. Χτύπησε και ζήτησε τήν κυρία Δεζαλέ. "Η ύπνρέτρια τόν κύτταξε με περιέργεια και αποκριθηκε ότι ή κυρία της είναι στη πρωϊνή λειτουργία και ότι δεν θ' άργήση να ρθί.

— Να την μαλιστα, γυρίζει από τήν εκκλησία...

"Εγύρισε με συγκίνηση και προχώρησε προς τό μέρος της. "Αλλά όσο προχωρούσε, τήν συμπάθειά του τήν διεδέχονταν απογοήτευση.

Ζαρωμένη, μ' ένα παλιό μαύρο καπέλο και με μιά γούνα και ατή παλιά ή κυρία Δεζαλέ περνούσε κρατόντας τό προσευχητάριο της στο χέρι.

Τό πρόσωπό της ήτανε άσπρο σαν κερι, είχε κάτι τό ξηρό και τό παγωμένο ώστε κρατούσε τους άνθρώπους μακριά. Καθώς είδε τόν Πέτρο να τήν πλησιαζη τόν κύτταξε με μάτια σβυσμένα. Τά χείλια τής παλιάς του αγάπης, τά τόσο όμορφα, τώρα ήτανε λεπτά και βαλμένα προς τά μέσα, τόσο κακό του εκανε ατή ή αλλαγή ώστε δεν είχε τό θάρρος να τήν πλησιασή. Πέρασε χωρίς να τόν αναγνωρίση και αυτός δεν είχε πλέον καμιά επιθυμία να πησ' όνομα του. Συνοντήθηκαν και σιωπηλά περάσε καθ' ένας από τό αντίθετο μέρος και εξακολούθησαν τόν δρόμο τους άνάμεσα από τήν όμίχλη που άρχισε να γίνεται ποιδ πυκνή.

Τήν ίδια ήμέρα ό Πέτρος Λαθασέρ έφυγε για τό Παρίσι. "Ενώ ό σιδηρόδρομος έφευγε από τή μικρή ατή πόλη ή καμπάνες των εκκλησιών χτυπούσανε τόν έσπερινό και λίγο, λίγο, ακούγονταν λιγότερο. Τότε νόμισε πως ήτανε ό τελευταίος αποχαιρετισμός τής νεότητος του ό όποιος άφηνε μέσα στην όμίχλη του χειμώνα, τους μελαγχολικούς άναστεναγμούς του αποχαιρετισμού.

(André Theuriet)

ναίκα, τοῦ ὁποίου φωτὸς ἔχει μεγάλην ἀνάγκην αὕτη. Καὶ μείνε πάντοτε ἱπποτικός, ὡς νὰ ἦσο μνηστήρ, καὶ προσε-
κτικός καὶ περιποιητικός, ἔστω καὶ διὰ μικρὰ πράγματα, διότι τοῦτο εἶνε ἀπόδειξις διὰ τὴν σύντροφον τοῦ βίου ὅτι ἔχει μεγάλην ἀξίαν αὕτη διὰ σέ». —

"*Ἄλλη ἐπιστολή.* Νυμφεύεσαι, μικρὰ μου, καὶ μοῦ γνωρίζεις τὸ γεγονός καὶ ζητεῖς τὴν γνώμην καὶ εὐχὴν μου ἐν ταύτῃ. Σοῦ εὐχομαι πλήρη εὐτυχίαν. — Μεγάλη τιμὴν μοῦ κάμνει τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πολὺ μ'ἀπασχολεῖ, διότι ἐγὼ ἡ ὁποία σ'ἐγνώρισα μω-
ρόν καὶ σὲ ἀνέθρεψα μὲ τὴν σεβαστὴν μητέρα σου σ'ἀγαπῶ ἐπίσης καὶ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸ μέλλον σου. Ὁ γάμος, τρυφερὰ μου κόρη, εἶτε εἰς τὰς ἰδικὰς μας τάξεις τὰς ἀστι-
κὰς εἶτε εἰς τὰς ἀνωτέρως ἔχει ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν νό-
μον. Βάσις αὐτοῦ εἶνε ἡ ἀξιοπρέπεια. Ἐπὶ τῆς βίσεως αὐτῆς στηρίζεται ἡ οἰκιακὴ ἁρμονία καὶ πικαίουν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς ρωμκλέως καὶ καροτερικῶς ἀλληλοβοηθούμενοι οἱ δύο σύζυγοι εἰς τὰς δυσκόλους τοῦ βίου περιστάσεις. Αἱ ἀριστοκρατικαὶ τάξεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκει, καὶ ὅπου ἀνήκει καὶ ὁ οἶκος εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγεις, ἔχουν τὰ οἰκό-
σημα καὶ στέμματα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οἰκόσημον καὶ στέμ-
μα στολίζον τὸ μέτωπον τῆς γυναικὸς τόσον, ὅσον τὸ στέμ-
μα τοῦτο τὸ ὁποῖον φέρει πᾶσα γυνὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς, ὅπως μὲν πάντοτε στερεὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, οὔτε ὀρηκτικὴ τοῦ ἀνέμου πνοὴ νὰ τῆς τὸ ἀρπάσῃ, οὔτε, ἂν τὴν σπρώξῃ τι καὶ κύψῃ πρὸς τὰ κάτω, νὰ τῆς πέσῃ. Ἐδῶ πρέπει νὰ δείξῃ τὴν τέχνην τῆς τοῦ στολισμοῦ, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ καὶ γεν-
ναϊότητα καὶ ὑπομονήν. Ἐπιτυγχάνει δὲ νὰ διδάξῃ καὶ τὸν σύντροφον τοῦ βίου πολλάκις νὰ φέρῃ αὐτὸ ἐπίσης στερεά, ἂν δὲν γνωρίζῃ ὁ ἴδιος τὸν τρόπον ἀλλ' ἂν πάλιν κατὰ κακὴν τύχην δὲν κατορθώσῃ τοῦτο, ἔχει τοῦλάχιστον τὸ πλεονέκτημα νὰ δεικνύῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἰδικὴν τῆς κε-
φαλὴν ἐστολισμένην δι' αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

Μαρία Πινέλλη

ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΓΛΥΠΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ Ἐνωσις αὕτη ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς εἰκοστῆς τρίτης ἐκθέσεως τῆς εἰς τὸ Grand Palais εἶνε ὁ ἀρχαιότερος σύλλογος τῶν καλλιτεχνῶν γυναικῶν. Ἰδρύθη τὸ 1881 ἀπὸ τὴν κυρίαν Leon Berteaux καὶ ἡ πρώτη ἐκθεσις ἔγεινε τὴν 25 Ἰανουαρίου 1882.

Πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς αἱ καλλιτέχνιδες γυναῖκες, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐπέτρεπον νὰ ἐκθέσουν εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν σωματείων, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκθέσουν πρὸς εἰς τὸ Salon, ὅπου ἐχάνοντο μέσα εἰς τὸ πλῆθος. Ἡ Ἐνωσις λοιπὸν εἶχε σκοπὸν νὰ πρὸςυσιάζῃ τὰ ἔργα τῶν καὶ καὶ νὰ ὑπερασπί-
ζεται τὰ συμφέροντά τῶν δι' ἐκθέσεων κάθε ἔτος. Ἀπὸ τὸ ἔτος 1883 τὸ Κράτος δίδει διὰ τὰς ἐκθέσεις αὐτὰς τὸν ἴδιον τόπον τὸν ὁποῖον ἔδιδε εἰς τὸν σύλλογον τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν. Οἱ πρῶτοι κατάλογοι δὲν περιεῖχον οὔτε ἐ-
κατὸν ὀνόματα, ἐνῶ οἱ σημερινοὶ περιέχουν περισσότερα ἀπὸ 1000. Αἱ ἐκθέσεις αὗται ἔχουν μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἡ εἴσοδος δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς μὲ προσκλήσεις, ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰτήσεων διὰ προσκλήσεως ὑπερβαίνει τὰς 15 χιλ.

Ἡ Ἐνωσις αὕτη εἶχεν ὡς προέδρους τὰς καλλιτέχνι-
δος Leon Berteaux καὶ ἔπαιτα τὴν κυρίαν Demont Beron. Ἡ γενικὴ γραμματεὺς εἶνε ἡ κυρία Attendu.

Αὕτη διευθυνομένη ἀπὸ τὴν κυρίαν De Lépergvanche, ἐ-
πίσης γραμματεὺς, φροντίζει διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν ἐκ-
θέσεων καὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν εἰκόνων, ἐργασίαι πολὺ
λεπτὴ καὶ δύσκολαι, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐκτελεῖ μετὰ θυ-
μασιῶν ἐνεργητικότητος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Γ. Δ. Θεσσαλονίκην. Συνδρομὴ μετ' εὐγενοῦς ἐπιστολῆς
σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου Δα Ε. Α. Τεσμῆ. Ἐπρωτίμη-
μα νὰ κάμω τὸ δεύτερον, ἀφοῦ μοῦ ἐδώκατε τὸ δικαίωμα αὐτό. Ὡς-
τε τὸ φύλλον τῆς θὰ στέλλεται εἰς τὸ μέλλον εἰς Σμύρνην. Τὰ ἰδικὰ
σας δὲ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἰδίαν διευθύνσιν. Κον Α. Α. Chebrehit. Φρ.
χρ 16 ἐλήφθησαν. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου. Εὐχαριστίαι. Καν Α. Μ.
Πύργου. Δα Μ Ζ. Σύρον. Ἐλήφθη ὡς καὶ χειρόγραφον. Πολύ, πο-
λύ καλόν. Συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Καν
Ε. Ν. Δ. Cetatea. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας καὶ διὰ πτωχὴν κόρην.
Καν Α. Μ. Σουέζ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Γράφω διὰ
μὴ ληφθέντα τεύχη. Καν Β. Κρ. Σπάρτην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη.
Εὐχαριστίας θερμῶς. — Κον Μ. Τσ. Ismailia. Ἐξεπλάγην διὰ διακο-
πὴν φύλλου, ἣν ἠγνόουν. Εὐχαριστίας διὰ πληρορορίας. Φύλλον ἤδη
στέλλεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν. — Καν Ζ. Δ. Βάρναν. Βεβαίως ἐλήφθη-
σαν καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ ἐξ ὀνόματος πτωχῆς κόρης. — Καν
Αἰ. Β. Προῦσαν. Ἀλλὰ τὸ φύλλον τῆς κ. Β. στέλλεται πάντοτε εἰς
Προῦσαν. Διαεὶ λοιπὸν νὰ μὴ τὸ λαμβάνῃ, ἀφοῦ τὸ λαμβάνετε ὑμεῖς
τακτικὰ; Ἐν τούτοις συμμορφοῦμαι ὀδηγίας σας. —

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ψάρι κοτελέτες. Βράζετε ἕνα κέφαλον ἢ οἰονδήποτε ἄλλο ψάρι
βραστόν. Ἀφαιρεῖτε τὸ ἥμισυ μέρος, τὸ πρὸς τὴν οὐράν, βγάξτε ὅλα
τὰ ἀγκάθια καὶ τὸ κόπτετε εἰς στενάς λωρίδας. Ἰδιαίτερος κατασκευ-
άζετε ἄσπρην σάλτσαν, ὡς ἐκείνην ἣν ἐσημειώσαμεν διὰ τὰς ἀρνί-
σιες κοτελέτες. Ὄταν κρυώσῃ ἡ σάλτσα αὕτη ἡ ἀρκετὰ πυκτὴ, ρίπ-
τετε μέσα τὰ κομμάτια τὸ ψάρι, τὰ ἀνακατόνετε καλὰ καὶ ἔπειτα
ἔχετε τριμμένην ψύχαν ψωμί καὶ στρομηνὴν ἐπάνω εἰς σανίδι τῆς κου-
ζίνας. Πέρνετε τότε ἀπὸ μίαν κουταλίαν ἀπὸ τὸ μίγμα σας, τὸ ἀπλό-
νετε ἐπάνω εἰς τὴν ψύχαν τοῦ δίδεται φόρμαν κοτελέτα: τὰ σκεπά-
ζετε μὲ ἄλλην τριμμένην ψύχα ἀπὸ ἄνω καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου
κατασκευάζετε ὅλας τὰς κοτελέτας. Πέρνετε ἕνα μακαρόνι, τὸ κό-
πτετε εἰς διάφορα κομμάτια καὶ τὸ προσαρμύζετε εἰς τὸ ἄκρον τῆς
κοτελέτας, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς κόκκαλον. Ἐχετε πάχος λυωμένον
ἄφθονον νὰ θράξῃ εἰς τὸ τηγάνι, τῆς βάζετε καὶ τῆς τηγανίζετε καὶ
ἔπειτα τὰς σερβίρετε ἢ μὲ μαρούλια σαλάτα εἰς τὸ μέσον ἢ μὲ ὅ, τι
ἄλλο χόρτον θέλετε.

Τὸ ὄραϊον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὄραϊον πόδα, τὸ ἰδανικόν
τοῦ ὄραϊου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑπο-
δηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ
Στοῦς Ἀρσακίους. Ἐξοχα ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν γοβάκια, τέ-
λεια καὶ ὑπὸ ἐπιφιν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἐποψίν ποιότητος
σχήματα ἐξόχως κομψά, δερμάτα μεταξωτά. Ἡμπορεῖ νὰ τὰ
εὕρῃ τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαίσθητος δεσποινὶς καὶ Κυρία
μὴ κατασκευάζουσα τὰ ὑποδήματά τῆς εἰς τοῦ κ. Τσάμη
τῆ ἀληθεία ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ τὴν καλαισθησίαν τῆς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητήρικαι μας,
αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς τῶν μέχρι σήμερον νὰ σπεύ-
σουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παρὰ-
κλήσιν ἀπευθύνουσαν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίδας καὶ
ἀνταποκριτὰς μας,